

Пък голямата къща била негова.

Тук търси, там търси – няма я колибата. Не могъл да си намери колибата. Казал:

– Ще легна на това стълбище. Сега е вече тъмно. Утре сутринта ще си потърся къщата.

Легнал и заспал. Царската дъщеря станала сутринта по нощница. Богата работа.

Като станала майка му, казала:

– Ай! Нашият Дели Мехмед е тук.

На снаха си казала:

– Бързо, бързо! Мъжът ти си дойде. Ето, на стълбите е. Хайде да го приберем!

Отишли. Вдигнали го, а той се събудил.

– Къде съм? Всичко това чие е?

Жена му казала:

– Хайде, хайде! Влизай вътре!

– Чудя се къде съм! Чия е тази къща? Кой я направил? Аз не съм правил нищо.

Завели го вътре. Съблекли го. Завели го в банята. Изкъпали го. Облекли му други дрехи и станал друг човек – приличал вече на царски зет.

Казал:

– Кой направил тая къща?

Жена му отговорила:

– Еми кой? Нали ми прати камъни. Съборих колибата и направих сараи за нас.

А той пак попитал:

– Какви пари съм ти пращал? Не съм ти пращал пари! Аз само ти изпратих камъни да си играеш!

– Камъни ми изпрати! А знаеш ли какви са тия камъни? Знаеш ли, че баща ми е цар, а богатството му нищо не струва.

Тогава вече царската дъщеря пратила хабер на баща си:

– Татко, вземи своите хора, вземи всичко! Ще правим сватба, ще подписваме брак. Всичко да бъде законно.

Баща ѝ дошъл с файтони, коли, каруци. Като видял...

– Брей, дъще, как си? Тази човек е много богат!

Сложили масите. Наредили ядене, пиене, всичко. Седнали да ядат. Подписали брак, направили сватба. Сложили вързоп на масата. Царят казал: